

LỖ CHUYỂN ĐÒ

Truyện của Phương Lan

*Đã qua rồi những mùa thương năm cũ
Sao tình còn ấp ủ mãi dòng thơ
Mảnh trăng xưa chênh chếch bóng đợi chờ
Sầu lan tỏa giữa khung trời tình nhớ
Đêm qua chưa? tiếng lòng còn than thở
Nụ hôn đầu bỏ ngõ khúc tình xanh
Ta trao nhau chan chứa giấc mơ lành
Nào ai biết trời dành sầu thiên cổ*

(Dấu tình sầu: thơ Ngọc Quyên)

Buổi chiều thứ sáu, thiên hạ bận đi du hí nên giảng đường chỉ thưa thớt có vài chục tên sinh viên chăm học. Tan lớp, tôi ra về sau chót, tới bãi đậu xe thì thấy Sơn đang đứng xớ rớ ở đó, tay chân lấm lem dầu mỡ. Vừa thấy tôi, Sơn đã hỏi ngay:

- May quá anh chưa về. Xe em chết máy rồi, em chờ mãi không được.
- Có phải tại bình điện không? Tôi hỏi.
- Chắc không phải, bình điện mới thay tháng trước.
- Hay là nghẹt bu gi?
- Em không biết. Sơn gỡ đầu, em cũng lôi nó ra lau rồi, nhưng không có kết quả.
- Thế xe cậu đâu?
- Em đã gọi hãng tow-away đưa đến tiệm sửa xe rồi. Thiệt là xui xẻo...

Tôi phì cười, nói đùa:

- Xe cậu nằm vạ là chuyện đương nhiên, nó già hơn cả tôi nữa, quá tuổi về hưu lâu rồi, cả tháng nay nó không đình công mới là chuyện lạ.

Sơn hơi đỏ mặt, cười ngượng nghịu:

- Mai mốt có tiền em sẽ đổi xe khác. Bữa nay anh cho em quá giang về nhà được không?
- Dĩ nhiên là được, giữa cậu và tôi mà còn phải hỏi. Lên xe đi!

Sơn và tôi là bạn đồng học lớp Computer Sciences, khá thân nhau mặc dù không cùng chung lứa tuổi. Sơn vừa rời ghế trung học, tuổi mới mười chín, còn tôi thì đã ba mươi sáu, gần gấp đôi tuổi hắn, tôi mới qua Mỹ được hai năm. Cả hai đều nghèo và cùng chăm học. Sơn và tôi chưa ai có bạn gái cả, Sơn quá trẻ, còn tôi thì đã một lần thất bại trong tình trường nên chán nản, chẳng buồn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa. Cả hai chỉ chăm chú vào việc học, chỉ muốn học cho giỏi để mau tốt nghiệp, đi tìm việc làm kiếm sống. Sơn hiền lành, không ăn chơi xô bồ như phần lớn những thanh niên trẻ tuổi khác, hắn cũng thích nghe nhạc cổ điển như tôi vậy. Vì quan niệm sống có nhiều điểm giống nhau nên mặc dù tuổi tác chênh lệch, chúng tôi vẫn thân nhau và thường giúp đỡ nhau trong việc học hành. Sơn giỏi tiếng Anh, còn tôi giỏi toán, chúng tôi thường chỉ bảo bài vở cho nhau và học chung với nhau ở thư viện, nhưng chưa bao

giờ biết nhà nhau, đây là lần đầu tiên tôi đến nhà hắn. Dừng xe trước cửa cho Sơn xuống, tôi đã toan lái xe đi thẳng, nhưng Sơn giữ lại:

- Anh không bận gì chứ? Vào đây một lát đã.

Tôi ngần ngừ:

- Bạn thì chả có gì bận, nhưng tôi phải đi ăn vì trời sắp tối rồi.

Sơn nói ngay:

- Nếu vậy, anh vào đây dùng cơm với em và mẹ em luôn tiện. Anh ăn bún thang với mắm tôm được chứ? Hôm nay sinh nhật em, mẹ em nói sẽ làm món em thích.

- Sinh nhật cậu hả? vậy mà tôi không biết gì cả, happy birthday cậu nhé! còn chuyện ăn uống thôi để dịp khác. Bây giờ tôi xin kiếu.

Tôi từ chối và chúc hắn buổi tối vui vẻ, nhưng Sơn nhất quyết không cho tôi đi. Còn đang dùng dằng thì cánh cửa chợt bật mở và một giọng Huế trong trẻo vang lên:

- Sơn đã về đó hả? rằng không vô nhà đi con?

Một người đàn bà xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Bà ta trông còn trẻ, chắc mới ngoài bốn chục tuổi, Sơn ghé tai tôi nói nhỏ:

- Mẹ em đó.

Rồi quay sang mẹ:

- Con đi với một người bạn.

Tôi vội vã cúi chào, bà ta niếm nở:

- Rứa hả? vô chơi đi cháu.

Chợt nhìn rõ tôi, bà ta khựng lại:

- Ồ xin lỗi, rứa mà tôi cứ tưởng...

- Không sao cả, thưa bà. Tôi vội vã nói, tuy nhiều tuổi hơn Sơn, nhưng đã là bạn của Sơn thì cũng như em, như cháu của bà...

- Không dám, không dám mô. Bà ta cười, hàm răng trắng bóng như những hạt ngọc lấp lánh dưới ánh đèn đường. Ngôn ngữ Việt Nam rắc rối chi tẻ, cứ như người Mỹ gọi nhau bằng you and I có phải giản tiện không? Nhưng thôi cậu vô nhà đi chứ? đứng đây hoài sẽ bị ướt đó, trời sắp mưa rồi, thấy không?

Tôi nhìn lên bầu trời vờn vờn những mây đen, vài tia chớp sáng loằng ngoằng ở phía chân trời và những tiếng sấm ỳ ầm làm rung chuyển cả không gian, vài hạt mưa đã bắt đầu rơi lộp bộp.

- Thế này thì còn đi đâu được nữa? Sơn nói, thôi vào đây một lúc đi anh!

Vừa nói, Sơn vừa nắm lấy tay tôi kéo. Âu cũng là định mệnh, tôi tặc lưỡi theo Sơn bước vô cửa, bà ta vội đứng nép qua một bên, tránh lối. Lúc đi ngang người bà, tôi thoáng ngửi thấy mùi nước hoa Christiane Dior quen thuộc, loại nước hoa đặc biệt ít có người biết đến, thoang thoang như mùi hương sen, thanh lịch và quyến rũ, người yêu tôi vẫn dùng khi xưa. Bây giờ thì nàng đã lấy chồng, còn đâu hương mùi hương năm cũ?

Một thoáng ngậm ngùi, hơn mười năm không gặp mặt, Huyền đã lấy chồng sau khi di tản sang Mỹ, trong khi tôi bị kẹt lại, ba năm chờ đợi cũng đã là nhiều đối với một cuộc tình vô vọng. Tôi không trách Huyền, nhưng cảm thấy lòng băng giá, con tim không còn rung động được nữa, tình yêu dường như đã chết. Nay tình cờ tìm lại hương xưa, tôi bỗng thấy lòng xao xuyến. Tôi khẽ liếc nhìn bà ta, dưới ánh đèn vàng êm dịu, bà ta trông thật đẹp với mái tóc bới cao để lộ cái cổ trắng nõn, khuôn mặt vừa trang nghiêm vừa dịu dàng và nụ cười thật tươi, người cao

dong dong, thân hình mảnh mai nhưng nảy nở. Bà ta đẹp quá, một cái đẹp toàn diện, quý phái thanh lịch, nhưng không kém phần hấp dẫn, như một thứ trái cây chín mùi.

Không dám nhìn lâu sợ bị bắt chột, tôi vờ ngắm nghía quanh nhà, căn phòng khách nhỏ, nhưng sạch sẽ, ngăn nắp, một bộ xa lông kê gần cửa sổ, trên mặt bàn có để vài tờ tạp chí và một lọ hoa nhỏ bằng men trắng chỉ cắm độc nhất có một bông hồng màu đỏ. Cuối phòng là một bộ bàn ăn bằng gỗ thông có bốn cái ghế dựa bằng mây, mặt bàn phủ khăn ren, trên đã bày sẵn hai bộ đồ ăn. Bà vui vẻ nói:

- Để tôi lấy thêm chén nữa. Cậu ở lại dùng cơm chiều với chúng tôi hi?
- Mẹ có làm món bún thang không đấy? Sơn háo hức hỏi, con đã quảng cáo trước với anh Nam rồi.
- Có chứ. Bà nhìn Sơn âu yếm, mằn rắng mà quên được hôm nay là sinh nhật của con. Bây chừ, mời cậu chi... à cậu Nam ngồi vô bàn đi, mẹ đem thức ăn ra liền.

Bà quay sang tôi cười, khoe hàm răng trắng đều như những hạt bắp:

- Cha hẳn người Bắc, chỉ ưa ăn toàn món Bắc, riết rồi tôi nấu món Bắc cũng thạo như món Huế.

Bà xuống bếp, lát sau bưng ra một khay trên có ba tô bún bốc hơi nghi ngút, những sợi bún trắng tươi được đặt vào trong những cái tô màu xanh lục có vân như ngọc thạch, rau xà lách thái nhỏ xếp ở đáy tô, trên mặt bún phủ kín những lớp thịt gà xé phay, tôm chà bông, giò lụa thái chỉ, trứng chiên cũng thái chỉ, tất cả được trình bày theo hình rẽ quạt mà trung tâm điểm là một nhúm rau răm thái nhỏ. Màu xanh của rau làm nổi bật các màu trắng, vàng, đỏ của thịt gà, trứng chiên, tôm và giò lụa chìm dưới lớp nước dùng màu hổ phách trông thật là ngon mắt. Đặt tất cả xuống bàn cùng với ba chén nhỏ đựng mắm tôm có điểm vài khoanh ớt xanh, và một lọ cà cuống, bà dục mọi người ăn ngay kẻo hết nóng. Sơn so đĩa cho cả ba người với một vẻ hài lòng rõ rệt:

- Ăn đi khắc biết, không ai nấu ăn ngon bằng mẹ em.

Bà cười, nhưng mắt thoáng vương những tia buồn:

- Nhà đơn chiếc chỉ có hai mẹ con, ban ngày phải đi làm, buổi tối mẹ con mới gặp mặt. Nếu không có hẳn, nhà rất buồn, Sơn biết ý tôi nên ít khi vắng nhà lúc ban đêm.

Tôi húp một muống nước súp ngọt lịm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy còn bác trai đâu?
- Ông nhà tôi mất lâu rồi, trong một tai nạn nghề nghiệp, từ khi Sơn mới lên hai tuổi. Đạo đó ông làm nghề thầu xây cất.
- Thật không may! Tôi nói.
- Đúng vậy, thật chẳng may tí nào. Đạo đó tôi bị khủng hoảng mất một thời gian, phải lâu lắm mới nguôi được, may nhờ có Sơn, hai mẹ con hủ hủ cũng đỡ buồn.

Sơn đột ngột xen vào:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa buồn lắm, nói cái gì vui vui đi! Anh Nam ăn có ngon không?
- Ngon tuyệt!

Tôi khen thật tình và khi bà hỏi có muốn ăn thêm tô nữa, tôi không khách sáo, gật đầu ngay.

Khi bà đem thêm thức ăn ra cho Sơn và tôi, tôi nói:

- Như thế này chả trách Sơn không bao giờ đi ăn tiệm.

- Đúng vậy! Sơn nói, em sợ mẹ em buồn đã đành mà thật ra em cũng rất thích những món ăn mẹ nấu.

- Cậu thật có phước mới được mẹ chăm sóc cho chu đáo như vậy.

Bà cười thật tươi, mặt thoáng nét cảm động:

- Chỉ sợ sau này Sơn có vợ, hẳn không chịu để tôi nấu ăn cho như bây chừ.

- Không đâu mẹ, con sẽ bắt vợ con phải ở với mẹ để học nấu ăn.

- Rứa, có cậu Nam làm chứng hả? kéo mai mốt hẳn lại đổi ý.

- Bà đừng lo. Tôi nói, Sơn không dại đâu.

Cả ba cùng cười xoà, bà quay sang tôi:

- Ngày thường cậu ăn uống ra rả?

- Tôi tiện đâu ăn đấy và cũng chẳng có giờ giấc chi hết.

- Ăn như rứa không khoẻ đâu. Nếu cậu không thích cơm hàng cháo chợ thì cứ ghé đây ăn chung với Sơn cho có bạn.

- Cám ơn bà đã cho phép, nhưng tôi không dám đâu, phiền bà quá.

- Có chi mô mà phiền, cậu là bạn của Sơn thì cũng như người nhà, đừng khách sáo như rứa.

Từ đó, thỉnh thoảng tôi hay ghé nhà Sơn, không phải vì muốn ăn ngon, mà vì tôi thích cái không khí ấm cúng của gia đình họ, tình mẹ con của họ làm tôi cảm động. Tôi rất thích ngồi yên, nghe bà nói chuyện, giọng bà trong trẻo, nồng ấm, có sức thu hút lạ kỳ, cả người lẫn giọng nói của bà đều toát ra một vẻ gì rất Huế, rất quyến rũ.

Lần nào đến, bà cũng vui vẻ tiếp đãi, bà thường hỏi tôi về học hành, thi cử, về gia đình của tôi còn ở Việt Nam, về mối tình đầu dang dở, đôi khi bà còn hỏi cả những sở thích của tôi nữa.

Ngược lại, tôi cũng được biết tên bà là Công Huyền Tôn Nữ Mai An, con của gia đình vọng tộc ở Huế. Bà Mai An làm assembler cho một hãng điện tử để nuôi Sơn ăn học, bà mong muốn sau này Sơn sẽ là một kỹ sư giỏi trong ngành điện toán.

* * *

Thời gian qua thấm thoát đã được hai năm, giáng sinh năm đó, để kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày thành lập công ty, hãng của bà tổ chức một buổi dạ tiệc thật lớn cho nhân viên và gia đình của họ. Sơn mới có bạn gái, hôm đó lại được gia đình bạn gái mời đến nhà ăn cơm, nên khẩn khoản nhờ tôi đưa mẹ hẳn đi dùm, tôi nhận lời ngay.

Tối hôm đó, bà Mai An trang điểm kỹ lưỡng và diện khác hẳn ngày thường, trông bà thật lộng lẫy trong áo dạ hội màu đen lấp lánh kim tuyến, dài đến gót chân, may bó sát người, có một đường xẻ cao trên đầu gối, để lộ cặp chân thon dài tuyệt đẹp. Mái tóc thường ngày buông thả chấm vai, được bà đến tiệm uốn chải, bới cao lên và cài một cái trâm có gắn những mặt đá lấp lánh phản chiếu ánh đèn màu. Bà đeo bông tai và dây chuyền vàng có mặt hình quả tim nổi bật trên cái cổ cao và bộ ngực no tròn. Chưa bao giờ tôi thấy bà đẹp như hôm đó, trông bà như trẻ ra cả chục tuổi, mỗi khi bà đi ngang, mọi người đều quay đầu nhìn với cặp mắt chiêm ngưỡng. Tôi đi bên bà với một vẻ hãnh diện và rất sung sướng thấy bà từ chối tất cả mọi lời mời khiêu vũ. Tuy nhiên vào cuối buổi tiệc, tôi hơi bức mình khi thấy bà nói chuyện quá lâu với một ông đứng tuổi người Mỹ ăn mặc rất lịch sự, hai người bàn tán sôi nổi về một vấn đề thời sự. Nghe họ tranh luận, tôi cảm thấy mình thừa thãi hết sức, thế là tôi đâm giận,

đứng dậy bỏ đi tới một góc tối, ngồi uống rượu một mình. Tan tiệc, tôi đưa bà về, im lặng không nói một lời. Vừa ngồi vào xe, bà đưa mắt nhìn tôi quan sát một lúc rồi mới hỏi nhỏ:

- Cậu Nam đang giận tôi đó hả?
- Tại sao lại giận bà?
- Vì tôi đã để cậu phải bỏ đi uống rượu một mình.

Tôi không trả lời, vì thật sự tôi cũng không biết phải trả lời như thế nào nữa. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của tôi, bà Mai An bỗng bật lên cười xoà:

- Thôi đừng giận nữa, mô phải như cậu nghĩ đâu, ông ta là người bảo trợ gia đình tôi khi xưa. Hai ông bà đều rất tốt và cũng chính họ đã đưa tôi vô làm ở cái hãng điện tử ni, bà vợ ông ta bây chừ là xếp của tôi đó.

Tôi thở phào một tiếng sung sướng như vừa trút khỏi gánh nặng, nhưng đồng thời cũng giật mình tự hỏi có phải tôi đã ghen chăng? Có yêu thì mới ghen, trời ơi! có thể nào như thế được không? nhưng tôi đã yêu bà ta hồi nào? Có lẽ phải hỏi lại lòng mình đã, đêm đó tôi ra về mà lòng bối rối hết sức, trong trí cứ vẫn vờ cả chục câu hỏi.

Từ hôm đó, tôi cố tránh mặt Sơn và cũng không đến nhà hắn. Nhưng chỉ được vài tháng, vài tháng mà tôi có cảm tưởng lâu như một thế kỷ, tôi thấy khổ sở ghê lắm. Sau cùng, không thể chịu đựng lâu hơn, một buổi tối, tôi lại tìm đến nhà Sơn. Không thấy xe hắn đậu trước cửa, tôi biết Sơn đi vắng nhưng vẫn cứ vào. Bà Mai An ra mở cửa, dạo này bà hơi gầy đi, vẻ mặt xanh xao và đôi mắt trong suốt mang một vẻ buồn nã nùng.

- Đã lâu quá rằng không thấy cậu tới chơi? Bà hỏi.
- Tôi bận chút việc. Tôi nói dối, Sơn không có nhà à?
- Hắn đi chơi rồi. Từ dạo có bạn gái, Sơn ít ăn cơm nhà, tuy vậy ngày nào tôi cũng để phần. Nói xong, bà chỉ mâm cơm còn nguyên, trên úp cái lồng bàn. Tôi hỏi:

- Sơn có nói là bao giờ về?
- Hắn không nói chi cả, nhưng nếu hắn về trễ là hắn đã đi ăn với bạn gái rồi đó. Thôi không đợi nữa, nếu cậu chưa ăn thì ở lại dùng bữa với tôi. À khoan, để tôi đi hâm nóng đồ ăn đã. Nói xong, không đợi cho tôi kịp nhận lời hay từ chối, bà vội vã đi xuống bếp. Chỉ một lúc sau đã bưng ra nào canh chua cá bông lau, đậu hoà lan xào thịt bò, một đĩa tôm càng kho đỏ ối màu gạch tôm, trên mặt có những khoanh hành, ớt, mỡ xắt hạt lựu và một thố cơm nóng bốc hơi nghi ngút.

Trong khi bà đi tới, đi lui, tôi tha hồ nhìn ngắm, vẫn cái dáng mảnh mai quý phái, người bà toát ra một vẻ tươi mát ưa nhìn. Hôm nay bà không trang điểm gì cả, mái tóc để tự nhiên xoã xuống vai ôm lấy khuôn mặt trái soan xinh đẹp, chiếc áo hở cổ màu mỡ gà làm tôn nước da trắng mịn, bếp lửa làm hai má bà đỏ hồng. Bà bắt đầu so đĩa, tôi nhìn mê mẩn hai bàn tay búp măng với những ngón thon dài, móng sơn màu hạnh đào. Bất chợt, một giọng nói dịu dàng vang lên ngay bên tai:

- Thức ăn sắp nguội cả rồi nì, ăn đi chứ? Nhìn gì mà nhìn dữ rứa làm người ta nhột muốn chết, dị quá...

Tôi đỏ mặt mắc cỡ, thì ra nãy giờ tôi mãi ngắm bà mà không để ý là bà cũng đang quan sát tôi. Tôi buột miệng khen:

- Bà có đôi bàn tay đẹp quá, bàn tay này mà chơi dương cầm thì thật tuyệt!

- Đó là ước mơ của tôi từ lúc còn trẻ, nhưng không có điều kiện. Còn cậu, răng mà cậu hỏi tôi như rứa? cậu có biết chi về âm nhạc không hả?

Tôi mỉm cười nhũn nhặn, cố che dấu niềm hãnh diện:

- Tôi đã tốt nghiệp trường Quốc Gia Âm Nhạc, bộ môn dương cầm.

- Chúa ơi! Bà kêu lên kinh ngạc, rứa mà quen cậu bấy lâu tôi vẫn không biết chi hết, bây chừ cậu còn chơi đàn không?

Tôi lắc đầu, buồn bã:

- Không có thì giờ, tôi phải lo học và lo kiếm sống.

Bà Mai An thở dài:

- Sinh kế làm người ta bận rộn, mô có thì giờ cho những thú thanh cao.

Ngập ngừng một lúc, bà mới thổ lộ:

- Có lẽ tôi cũng sắp thôi không làm assembler nữa.

- Sao thế?

- Nghề này không khá, nó biến người ta thành một cái máy, làm hoài chán lắm. Vả lại tôi cũng muốn có cơ hội vươn lên...

Bà nhìn vào khoảng không một lúc, rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Sơn lớn rồi, hẳn sắp tốt nghiệp và sẽ có gia đình riêng, hẳn không cần tới tôi nữa...

Bà nói nửa chừng rồi im lặng. Tôi cũng im lặng, nhưng trong lòng hồi hộp lắm, đợi một lúc cho tim bớt đập, tôi mới thu hết can đảm, ngập ngừng ngỏ lời:

- Bà sẽ không cô đơn đâu, tôi sẽ thay Sơn lo cho bà, được không?

Tôi thấy rõ ràng bà hơi giật mình nhưng rồi trấn tĩnh được ngay, bà chớp mắt có vẻ cảm động rồi mới dụi dụi nói:

- Cũng chưa vội chi, hè này cả cậu và Sơn cùng tốt nghiệp phải không? Hãy đợi lo cho Sơn xong đã.

Phải chăng đó là một lời hứa hẹn? tôi ra về lòng lâng lâng, sung sướng.

Thế rồi mùa hè năm đó, cả Sơn và tôi đều tốt nghiệp với hạng danh dự. Ngay tháng sau, Sơn đã tìm được việc làm ở một nơi khá xa, vì vậy hẳn phải dọn nhà ra riêng. Còn tôi, mãi ba tháng sau mới kiếm được việc làm, nhưng may mắn lại được gần nhà. Lúc bây giờ, bà Mai An mới nói:

- Mọi việc xong xuôi tốt đẹp cả rồi, tôi có thể an tâm về phần Sơn. Bây chừ tôi phải lo cho tôi, tôi muốn trở lại nghề dạy học của tôi khi xưa.

Tôi gật đầu:

- Tốt lắm, nên tìm một cơ hội để tiến thân.

- Tôi muốn học lớp đêm vì ban ngày còn phải đi làm. Chừng nào học xong, tôi mới thôi làm assembler, vì tôi không muốn là gánh nặng cho Sơn, hẳn còn phải lo chuyện vợ con.

- Để tôi sẽ ghi tên lớp đêm cho bà.

- Ừ, mà cậu có học thêm không? cho vui...

- Để tôi tính lại.

Tôi về suy nghĩ, có thể cũng là một ý kiến hay, tôi cũng muôn học thêm để sau này sẽ trở thành một computer programmer. Nhưng tự sâu trong đáy tim, tôi hiểu nguyên động lực chính là tôi muốn có nhiều thì giờ ở bên bà. Vì vậy nên mấy hôm sau tới chơi, tôi vui vẻ nói:

- Đi học buổi tối cũng không ảnh hưởng đến việc làm. Tôi cũng sẽ tới trường cùng với bà.

- Rứa hi? Bà reo lên mừng rỡ, rứa thì tốt quá, nếu cậu không phiền thì cho tôi quá giang, tôi ngại lái xe ban đêm.

- Có chi mà phiền? đường nào cũng tiện đường, để tôi sẽ ghé qua đón bà.

Tôi không dám nói rằng được đưa đón bà là một hân hạnh cho tôi, rằng tôi rất sung sướng được gặp bà mỗi đêm...

Khỏi phải tả tôi đã hạnh phúc như thế nào trong thời gian đó. Nhưng rồi một biến cố xảy ra làm tôi tiêu tan hy vọng, số là trong lớp tôi, có một ông giáo sư người Việt đã chú ý đến bà. Ông Mạnh tướng người cao lớn và rất đẹp trai, ông goá vợ nhưng không con, mặc dù tuổi đã năm mươi - hơn bà Mai An chừng năm, sáu tuổi – nhưng trông vẫn khỏe mạnh, tráng kiện. Mái tóc hoa dâm và đôi kính trắng tạo cho ông một vẻ đạo mạo, đứng đắn và rất trí thức. Ông thường say mê đứng ngắm bà Mai An rất lâu trước khi vô lớp. Bà Mai An coi bộ cũng có cảm tình với ông ta nên dạo này đi học mà bà cũng trang điểm đẹp lắm. Lúc nào gặp ông, bà cũng cười thật tươi và đã nhiều lần tôi bắt gặp hai người đang chuyện trò thân mật. Tôi tức lắm, một hôm không nhịn được, tôi hậm hực hỏi:

- Bà thấy ông Mạnh được đấy chứ?

- Răng? cậu muốn nói ông giáo sư của cậu à?

- Chớ còn ai nữa? ông ta đang để ý tới bà đó.

- Kệ ông nó, can chi tới tôi?

- Thôi đi đừng có vờ! Tôi bỗng dưng nổi nóng và lớn tiếng, bà biết thừa là ông ta đang si mê bà...

- Thì đã sao?

- Đã sao? Tôi mỉa mai, tôi thấy ông ta với bà xứng đôi lắm, chẳng gì người ta cũng là giáo sư đại học.

- Răng cứ nói vô cho ông nó hoài? Cậu đang làm mai tôi cho ông ta đó hi? ai khiến?

- Cần gì khiến? Tôi gằn giọng, tôi vẫn thấy hai người trò chuyện thân mật với nhau hoài, đừng chối!

- Tôi chối hồi nào? mà can chi phải chối? cậu mô có quyền hạch hỏi tôi.

Tôi đờ người, cảm thấy bị xúc phạm tới cùng cực, tôi nuốt nước miếng hai, ba lần mới trôi được cục nghẹn:

- Phải, bà nói đúng, tôi không là cái gì của bà hết, chẳng qua chỉ là một đứa ngu ngốc, một tên trẻ người non dạ, một người bạn của con bà... Tôi xin lỗi, tôi đã đi quá đà rồi.

Nói xong, tôi đứng dậy, đi thẳng ra cửa, không thèm ngoái nhìn bà lúc đó cũng đang giận dữ. Hình ảnh cuối cùng mà tôi trông thấy là đôi mắt mở to, ngập đầy lệ.

Tôi bỏ học, đi luôn không trở lại. Hai tuần sau, tôi nhận được lời nhắn tin của bà để lại trong điện thoại “tôi không cố ý đâu, Nam đừng giận. Trở lại trường đi! đừng bỏ học, uống lắm.”

Tôi chua chát nghĩ thầm, làm sao tôi có can đảm trở lại trường để nhìn bà sắp thuộc về người khác? Bỏ học không tiếc, xa bà mới khổ, hai tuần nay tôi không ăn ngủ gì được, người gầy xút đi, tôi đâm sợ những ngày tháng sắp tới, làm sao chịu đựng nổi? Song nghĩ cho kỹ, tôi thấy tôi là người cần phải rút lui, ông ta có điều kiện hơn tôi, có thể bảo đảm cho bà một cuộc sống sung túc, còn tôi, một tên nghèo xơ nghèo xác, đã thế còn một gánh nặng gia đình còn ở Việt Nam, làm sao tôi có thể lo cho bà một cuộc sống đầy đủ như người ta? Tốt hơn hết tôi cần phải hy sinh để người yêu của tôi yên tâm đi lấy chồng, cái số của tôi có lẽ phải sống độc thân

suốt đời. Tôi cần rằng, làm ngơ không trả lời điện thoại, và một tháng sau đó, tôi rời nhà đi nơi khác.

* * *

Băng đi một thời gian dài, một hôm tôi gặp Sơn đang lang thang trên hè phố Bolsa. Thấy tôi, Sơn mừng rỡ chạy ngay lại, thăm hỏi tíu tít:

- Dạo này anh đang ở đâu? công việc làm ăn ra sao? Lâu quá không thấy anh tới chơi?

Tôi nói bải buôi:

- Việc làm thì cũng tạm tạm thôi, còn tới chơi, cậu có còn ở đó đâu mà tới?

- Mẹ em vẫn nhắc đến anh luôn, bà đi dạy gần được một năm rồi đó.

- Vậy à? Chóng thật, mới đây mà đã bốn năm...

Ngập ngừng một lúc, tôi cố lấy giọng thản nhiên hỏi tiếp:

- Mẹ cậu đã lập gia đình rồi, phải không?

- Cái gì? Sơn tròn mắt hỏi, anh nói gì em không hiểu? mẹ em lập gia đình với ai?

Tôi chưng hửng:

- Ủa không phải bà ấy đã thành hôn với ông giáo sư Mạnh hay sao? Dạo đó thấy hai người thân nhau, tôi cứ tưởng...

- Em không biết gì cả, Sơn thở ra, anh biết mẹ em goá chồng từ thuở còn trẻ, lại có nhan sắc nên thiếu gì đàn ông theo đuổi, nhưng bà không chú ý đến ai hết.

Tôi đứng im, cố che dấu xúc động trước những khám phá bất ngờ, tim tôi bắt đầu đập mạnh, máu chảy nhanh trong huyết quản, người tôi nóng bừng lên như vừa mới uống rượu. Tôi hỏi Sơn:

- Hôm nay sao cậu lại ở đây?

- Em nghỉ vacation hai tuần, về thăm mẹ, luôn tiện thu xếp nhà cửa, đón mẹ em lên Fresno ở với hai vợ chồng em.

- Thế ra cậu đã cưới vợ rồi à?

- Bọn em đã có một cháu trai mới được ba tháng. Sơn gật đầu, hơi có vẻ bẽn lễn.

Tôi vỗ vai hấn, cười lớn:

- Mừng cậu! thảo nào mà mẹ cậu chẳng lên với cháu. Thế nhưng còn công việc đi dạy của bà ấy?

- Xin chuyển trường cũng dễ thôi.

Tôi hỏi Sơn số điện thoại và địa chỉ của nhà hấn, rồi giã từ sau khi hẹn:

- Thế nào tôi cũng tới chơi, cho tôi gửi lời thăm mẹ cậu.

Rời Sơn, tôi bước đi những bước nhẹ tênh trên hè phố, người như bay bổng. Lòng rộn ràng một niềm vui khó tả, tôi thấy buổi chiều hôm nay sao đẹp quá, nắng bỗng rực rỡ như dát vàng lên cảnh vật, và những tiếng kèn xe như những tiếng nhạc reo vui, vì lòng tôi cũng đang rộn rã reo vui, tôi nghĩ đến chương trình cho ngày mai...

Việc đầu tiên của tôi là tìm đến ông Mạnh. Ông tiếp tôi với một vẻ thân tình, không dài dòng, tôi vào đề ngay:

- Tôi tưởng giáo sư đã cưới bà Mai An từ dạo đó?

- Tôi cũng tưởng thế... Ông ta thở dài, nhưng khi tôi ngỏ lời thì bị từ chối, bà ta nói rằng tôi tới trễ rồi vì trong tim bà đã có hình bóng một người.

Tim đập tuồng như vỡ lồng ngực, tôi giật mình, ngồi thẳng người lên:

- Thiệt à? Có thiệt là bà ta đã nói vậy không?

- Ai dám bịa ra một chuyện quan trọng như thế? Bà ta còn nói thêm rằng vì anh ta nhút nhát chưa dám ngỏ lời nên bà vẫn đợi.

Tới đây thì tôi không còn giữ bình tĩnh được nữa, tôi chồm tới, đưa cả hai tay ra nắm lấy tay ông ta:

- Cám ơn giáo sư đã cho tôi rõ sự thực. Trời ơi! vậy mà tôi hồ đồ quá, tôi cứ tưởng... nên đã bỏ lỡ cơ hội mất rồi.

- Thì ra cậu là anh chàng nhút nhát đó, tôi cũng đoán thế. Ông ta cười hà hà, bây giờ mới chịu thú nhận. Cậu ác quá, để người ta phải chờ đợi lâu đến thế?

- Lỗi tại tôi tất cả, tôi sẽ chuộc tội và sẽ đền bù cho bà ấy, hy vọng chưa đến nỗi muộn.

- Chúc cậu may mắn.

- Cám ơn giáo sư.

Nói xong, tôi đứng dậy xin từ giã, ông ta xiết tay tôi thật chặt:

- Nhanh lên nhé kẻo lỡ mất chuyến đò. Mong sớm nhận được thiệp mời đi dự đám cưới của hai người.

- Tôi cũng chỉ mong có thế, và giáo sư sẽ là người khách danh dự đầu tiên.

Tôi ra về, lòng thơ thới, hân hoan, đêm hôm đó tôi mơ thấy bao nhiêu mộng đẹp.

-- Hết Phần 1 --